

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatele: APB – PLZEŇ a.s.**, IČ 27066410, se sídlem Barvínkova 582/8, Plzeň, zastoupeného Mgr. Pavlem Douchou, advokátem Frank Bold advokáti, s.r.o. se sídlem Údolní 33, Brno, proti **odpůrci: Město Výsluní**, se sídlem Výsluní 14, zastoupeném JUDr. Jitkou Mothejzíkovou, advokátkou, se sídlem Vodičkova 28, Praha 1, **v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – stavební uzávěra č. 2/2015 ze dne 20.3.2015**

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy – stavební uzávěra č. 2/2015 ze dne 20.3.2015, **se pro vady řízení a nezákonnost zrušuje.**
- II. Odpůrce je **p o v i n e n zaplatit** navrhovateli náhradu nákladů řízení **ve výši 27 516,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se v návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaném v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení územního opatření o stavební uzávěře zveřejněného dne 20.3.2015 jako opatření obecné povahy č. 2/2015 veřejnou vyhláškou Města Výsluní pod č.j. MÚVýs/169/2015. Území dotčené tímto územním opatřením o stavební uzávěře bylo vymezeno v čl. I tohoto územního opatření tak, že v rámci katastrálních území spravovaných Městem Výsluní, a to Výsluní, Sobětice, Třebíška, Volyně a Úbočí zahrnuje veškeré pozemky ve všech uvedených katastrálních územích, které se nacházejí mimo zastavěná území Města

Výsluní a jeho součástí, vymezená podle § 58 stavebního zákona, mimo pozemky, na kterých již byla vydána pravomocná rozhodnutí správních orgánů o umístění staveb, stavební povolení, souhlasy s umístěním a ohlášením staveb a mimo pozemky stabilizovaných silnic a drážních ploch nacházejících se ve výše uvedených katastrálních územích. V uvedeném území bylo územním opatřením zakázáno umísťování staveb, provádění novostaveb, provádění změn staveb před jejich dokončením a změn dokončených staveb včetně staveb, které podle zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, provádění terénních úprav, umísťování zařízení pro stavby jakéhokoliv druhu a zemní práce jakéhokoliv druhu včetně zařízení ekologické a informační povahy, s výjimkou udržovacích prací, které nelze ve smyslu § 97 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), tímto územním opatřením o stavební uzávěře omezit či zakázat.

Navrhovatel konstatoval, že je výlučným vlastníkem pozemků parc. č. 45/6, 45/11, 60, 61, 62, 67, 68, 69, 70, 72, 76/1, 80, 81, 82, 90, 91, 92, 94, 97, 105, 113, 192/3, 271, 376/1, 376/2, 376/5, 376/9, 380/1, 380/2, 381, 382, 384, 385/2, 386 a 398 vše v k.ú. Třebíška a pozemků parc. č. 880/2 a 880/3 v k.ú. Volyně u Výsluní. Navrhovatel v důsledku napadeného územního opatření nemůže na uvedených pozemcích realizovat své záměry a vykonávat jakoukoliv stavební činnost. Napadeným opatřením o stavební uzávěře tak dochází k poklesu hodnoty pozemků navrhovatele. Z uvedené skutečnosti žalobce dovozuje svoji aktivní legitimaci k podání předmětného návrhu na zrušení územního opatření.

Navrhovatel předně namítal, že z napadeného opatření o územní uzávěře nelze seznat, jakého území a kterých pozemků se dotýká. V předmětném opatření není vymezeno, že se rozumí zastavěným územím součástí Města Výsluní. Není tedy zřejmé, jak rozsáhlou oblast napadené územní opatření o územní uzávěře reguluje. Dále namítal, že z mapového podkladu připojeného k územnímu opatření nelze seznat, pro které území předmětná stavební uzávěra platí. Mapová legenda obsahuje toliko rozlišení „hranice katastrálního území“, označení pro „lesní pozemek“ a „trvalý travní porost“. Předmětná příloha tedy nevyznačuje území stavební uzávěry v souladu s § 17 odst. 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „prováděcí vyhláška“). Dále navrhovatel poukázal na skutečnost, že z napadeného opatření nelze zjistit, pro které pozemky bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění staveb, stavební povolení, souhlas s umístěním stavby a ohlášení stavby. Tyto skutečnosti nelze rovněž zjistit ani z veřejných seznamů. Navrhovatel tedy považuje územní opatření za neurčité co do rozsahu území, které reguluje.

Dle navrhovatele z napadeného územního opatření není zřejmé, jaké ohrožení budoucího využití vymezeného území odpůrce shledává. V odůvodnění územního opatření se uvádí, že v novém územním plánu obce by již neměla být vyčleněna žádná území pro výstavbu větrných elektráren s poukazem na nadměrný hluk produkovaný větrnými elektrárnami a škodlivý stroboskopický efekt. Navrhovatel trvá na tom, že pokud plánuje odpůrce v rámci nového územního plánu zcela zakázat výstavbu větrných elektráren, byl by takový krok v rozporu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16.6.2011, č.j. 7 Ao 2/2011-127) a Ústavního soudu (nález ze dne 9.12.2013, sp. zn. I. ÚS 1472/13). Navrhovatel trvá na tom, že v napadeném územním opatření nejsou tvrzeny žádné důvody, které by opravňovaly odpůrce k zamezení výstavby větrných elektráren a které by vycházely ze specifických podmínek regionu. Navrhovatel trvá na tom, že skutečnost, že některé existující větrné elektrárny vytváří nadměrný hluk, nemůže být spravedlivým důvodem pro zamezení výstavby jiných větrných elektráren. Stejně tak dle navrhovatele

změny projektů elektráren nemohou zasahovat do práv obce či občanů takovým způsobem, aby to odůvodňovalo zamezení realizace takových projektů politickým rozhodnutím obce. Skutečnost, že Město Výsluní plánuje protiústavně a v rozporu se zákonem regulovat výstavbu na svém území nemůže vést k omezení výkonu vlastnického práva navrhovatele k jeho pozemkům a nemůže být důvodem pro vydání napadeného opatření o stavební uzávěře.

Dále navrhovatel nesouhlasí s tím, že jako důvod vydání opatření o stavební uzávěře je zájem na právní jistotě Města Výsluní a potenciálních stavebníků s tím, že mají být v blízké budoucnosti vydány doplněné a upravené zásady územního rozvoje kraje a nově zpracováván územní plán Města Výsluní reflektuje parametry stanovené v zásadách územního rozvoje Ústeckého kraje před jejich částečným zrušením rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Dalším důvodem pro vydání stavební uzávěry bylo dle odpůrce zamezení nekoordinované výstavby v katastrálních územích spravovaných Městem Výsluní, a to do doby nabytí účinnosti nového územního plánu Města Výsluní. Navrhovatel však zastává názor, že naopak vydání napadeného územního opatření narušuje zájem právní jistoty potenciálních stavebníků. Ti totiž v důvěře ve stávající úpravu územního plánu nabyli své pozemky za účelem realizace výstavby. Odpůrce však jejich právní jistotu vydáním napadeného opatření obecné povahy narušil, když jim znemožnil výkon jejich vlastnického práva, aniž by k tomu měl relevantní důvody. Dále navrhovatel zdůraznil, že z odůvodnění územního opatření není patrné, proč musel být vysloven fakticky absolutní zákaz stavební činnosti na dotčeném území a jak případná výstavba ztěžuje či znemožňuje budoucí využití území předpokládané v připravovaných zásadách územního rozvoje či novém územním plánu obce. Dle navrhovatele tedy opatření o stavební uzávěře není natolik dostatečně odůvodněné, aby nemohly vzniknout pochybnosti o tom, že podmínka nezbytnosti omezení a zákazu stavební činnosti je skutečně naplněna. Navrhovatel rovněž poukázal na skutečnost, že postrádá racionalitu, že je připravován územní plán, který je v souladu se zásadami územního rozvoje kraje, které byly částečně zrušeny Nejvyšším správním soudem a doposud nově vydány nebyly. K námitce nutnosti zamezení nekoordinované výstavby na území spravovaném Městem Výsluní navrhovatel poukázal na skutečnost, že výstavba v daném území je koordinována již schváleným a doposud platným územním plánem Města Výsluní z roku 2006.

Mezi nejzávažnější důvody k vydání územního opatření uváděné odpůrcem je rozpor stávajícího územního plánu z roku 2006 s připravovaným územním plánem, a to pokud jde o pozemky s trvalými travními porosty a pozemky určené k plnění funkce lesa. Dle odpůrce není na těchto pozemcích žádoucí jakákoliv stavební činnost, kterou by bylo znemožněno budoucí využití území dle připravované územně plánovací dokumentace. Pozemky s trvalými travními porosty mají být určeny pouze pro zemědělské účely a u pozemků určených k plnění funkce lesa připravovaný plán se stavebními zásahy nepočítá. Navrhovatel poukazuje na skutečnost, že není patrné, z jakých důvodů plánuje odpůrce, aby byly tyto pozemky určeny pouze k zemědělským účelům, a už vůbec není patrné, proč tedy jsou napadeným územním opatřením zakázány i stavby, které zemědělským účelům sloužit mohou, respektive mají. Takový přístup dle navrhovatele neodpovídá zásadám minimalizace zásahů do práv vlastníků pozemků. Navrhovatel trval na tom, že územní opatření o územní uzávěře neobsahuje důvody, pro které by bylo možné konstatovat, že napadeným opatřením zakazovaná činnost může ztížit či znemožnit budoucí využití vymezeného území podle jakékoliv připravované územně plánovací dokumentace, přičemž z jiných důvodů územní opatření o stavební uzávěře nelze vydat.

Současně navrhovatel namítal, že rozsah, v jakém byla stavební uzávěra stanovena, není vzhledem k účelům uvedeným v jeho odůvodnění důvodný. Pokud bylo účelem napadeným územního opatření zamezit výstavbě větrných elektráren, pak bylo možné omezit územním opatřením o stavební uzávěře pouze výstavbu větrných elektráren. Jakékoliv omezení nad rámec takového účelu by bylo v přímém rozporu se zákonem. Obdobně, pokud hodlal odpůrce upravit v novém územním plánu využití pozemků s trvalými travními porosty, resp. jejich vyčlenění pouze pro zemědělské účely, měl na těchto pozemcích omezit výstavbu, která by byla neslučitelná se zemědělskými účely, nikoli jakoukoliv výstavbu v území. Rovněž nepovažuje navrhovatel napadené opatření za vydané v nezbytném rozsahu ve vztahu k zamezení nekoordinované výstavby v území. Takový přístup může mít své opodstatnění dle jeho názoru pouze tam, kde žádná územně plánovací dokumentace není. Pro dané území však je schválen územní plán Města Výsluní z roku 2006, který výstavbu v území dostatečně koordinuje. Navrhovatel trvá na tom, že napadené opatření o stavební uzávěře nebylo vydáno vzhledem k jeho deklarovaným důvodům pouze v nezbytném rozsahu, nebyla proto splněna zákonná podmínka umožňující tak závažný zásah do práv navrhovatele.

Dále navrhovatel namítal, že se odpůrce nedostatečně vypořádal s námitkami, které navrhovatel v průběhu přijímání územního opatření vznesl. Navrhovatel uvedl, že měl v úmyslu realizovat na svých pozemcích stavby, které jsou součástí záměru výstavby větrných elektráren na území Města Výsluní. Svůj úmysl doložil odkazem na smlouvu jeho právního předchůdce s obcí o spolupráci z roku 2003. Zdůraznil zejména, že již bylo zahájeno územní řízení o umístění staveb větrných elektráren na pozemcích 880/2 a 880/3 v k.ú. Volyně u Výsluní, kdy bylo v červenci 2013 vydáno kladné rozhodnutí, které však doposud není pravomocné. Dále navrhovatel uvedl, že na parcelu č. 192/3 v k.ú. Třebíško hodlal postavit stavby, které jsou součástí záměru výstavby větrných elektráren, a nikoli přímo větrnou elektrárnu. Přesto odpůrce ve vypořádání námitek uvedl pouze, že předmětná parcela se nachází mimo území zastavitelné pro větrné elektrárny. Navrhovatel dále uvedl, že odpůrce nemá kompetenci k posuzování skutečnosti, zda je záměr v souladu s územněplánovací dokumentací či nikoliv, neboť to je předmětem posuzování příslušného stavebního úřadu. Rovněž tak dle navrhovatele nepřísluší odpůrci hodnotit možnost vynětí pozemků, na nichž plánuje výstavbu ze zemědělského půdního fondu. Nad rámec daného řízení navrhovatel uvedl, že vydání souhlasu s vynětím ze zemědělského půdního fondu pro účel výstavby větrné elektrárny stejně jako získání dalších nezbytných souhlasů sdělení či vyjádření se nejvíce jako zásadní problém.

K námitce navrhovatele, že předmětné územní opatření není v souladu s principem minimalizace zásahů do základních práv a svobod vlastníků pozemků odpůrce uvedl, že předmětné opatření bylo vydáno v souladu se stavebním zákonem a že ochranu vlastnického práva nelze pojímat absolutně bez ohledu na další práva třetích osob, z nichž zejména zdůraznil právo na ochranu zdraví či na příznivé životní prostředí. V tomto směru poukázal odpůrce na hluk a stroboskopický efekt vznikající provozem větrných elektráren. Navrhovatel však zdůraznil, že soulad přijetí územního opatření ještě nevylučuje nepřiměřenost zásahu způsobeného tímto opatřením. K přezkoumání přiměřenosti však nedošlo. K argumentaci ochranou zdraví a příznivého životního prostředí uvedl navrhovatel, že tyto skutečnosti se přezkoumávají v rámci řízení o umístění stavby před příslušným stavebním úřadem. Je dle navrhovatele nepřijatelné, aby odpůrce paušálně tvrdil, že jakákoli stavba větrné elektrárny, respektive jakákoliv výstavba v území produkuje takový hluk, že ji nelze povolit. Tímto postupem by odpůrce nahrazoval nepřipustně činnost stavebních úřadů a dotčených orgánů státní správy.

Dále navrhovatel v rámci řízení o přijetí územního opatření namítal, že Město Výsluní s jeho právním předchůdcem uzavřelo smlouvu o spolupráci, ve které se zavázalo vyvinout úsilí za účelem vytvoření podmínek pro výstavbu větrných elektráren. Na základě této smlouvy přistoupil navrhovatel ke koupi pozemků a zahájil řízení o umístění svého záměru – výstavby větrných elektráren. Vydáním napadeného opatření o stavební uzávěře však bylo jeho legitimní očekávání narušeno. Odpůrce tuto námitku odmítl s tím, že platnost předmětné smlouvy byla již několikrát zpochybněna. Dále poukázal odpůrce na skutečnost, že záměr o změně přístupu v rámci územního plánování k větrným elektrárnám je navrhovateli znám již od roku 2012 a tom svědčí i to, že se navrhovatel aktivně účastnil postupů při přijetí územního opatření o stavební uzávěře. Navrhovatel ovšem poukazuje na skutečnost, že chystané změny nemohly být známy navrhovateli od roku 2012, když konkrétní podoba zadání připravovaného územního plánu byla schválena až v květnu 2014. Navrhovatel dále poukazuje na skutečnost, že se odpůrce v rámci vypořádání námitek nikterak nevypořádal s námitkou navrhovatele o potřebě zachování kontinuity postupu správních orgánů. Kontinuitu územního plánování je přitom třeba dle judikatury Nejvyššího správního soudu respektovat. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2007, č.j. 1 Ao 3/2007-60.

Navrhovatel dále v námitkách uplatněných v rámci řízení o územním opatření vyjadřoval přesvědčení, že odpůrce zneužívá k zamezení realizace záměru navrhovatele vystavět na území obce větrnou elektrárnu a zpochybňoval tak deklarovaný účel územního opatření – chránit území Města Výsluní před rizikovou zástavbou. Takový výkon pravomoci považuje navrhovatel za projev libovůle. Tuto argumentaci odpůrce odmítl poukazem na skutečnost, že se návrh týká všech vlastníků pozemků dotčených plánovanou stavební uzávěrou a nikoli jen pozemků odpůrce. Navrhovatel ovšem poukazyval na smlouvy uzavřené s Městem Výsluní již v době, kdy již dle vlastních tvrzení vědělo o chystaném omezení výstavby větrných elektráren, jejichž předmětem bylo zřízení věcného břemene s podmínkou, že peněžitá plnění za zřízení věcného břemene nebude muset město vracet, pokud dojde k odstoupení od smlouvy, z důvodu, že navrhovatel nezapočal do pěti let s výstavbou větrné elektrárny. Navrhovatel se tedy domnívá, že předmětné územní opatření bylo vydáno proto, aby nemohl včas započít s výstavbou větrné elektrárny a Město Výsluní tak mohlo získat zaplacené finanční prostředky bez povinnosti cokoli ve vztahu k navrhovateli činit. Rovněž trvá na tom, že vymezení území, které napadené opatření o stavební uzávěře reguluje, je stanoveno právě takovým způsobem, aby zabránilo realizaci projektu větrných elektráren navrhovatele.

Dále navrhovatel uvedl, že v rámci svých námitek upozorňoval na skutečnost, že návrh napadeného opatření o stavební uzávěře nebyl v úplném znění zveřejněn způsobem umožňujícím dálkový přístup po celou dobu lhůty určené k podávání námitek, což dokládal tiskem z internetových stránek Města Výsluní ze dne 15.1.2015 a dále že v něm nebyly uvedeny ani další údaje požadované v § 172 odst. 2 správního řádu. Tuto námitku odpůrce v písemném vyhotovení územního opatření vůbec nezmínil a nikterak se s ní nevypořádal. V tomto směru považuje navrhovatel rozhodnutí o námitkách za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není jasné, zda odpůrce považoval námitku navrhovatele za důvodnou či nikoliv a pokud ji považoval za nedůvodnou, není zřejmé, proč ji považoval za lichou, mylnou či vyvrácenou, nebo proč považoval navrhovatelem předestírané skutečnosti týkající se vady při zveřejňování návrhu napadeného opatření o stavební uzávěře za nesprávné.

Dále navrhovatel namítal, že napadené územní opatření o stavební uzávěře není v souladu s principem proporcionality právní regulace a představuje neproporcionální zásah

do vlastnických práv navrhovatele. Při respektování zásady proporcionality musí platit, že omezení a zásahy do práv a oprávněných zájmů, které vyplývají z opatření obecné povahy, musí mít ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, musí být činěny jen v nezbytně nutné míře, co nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Navrhovatel trval na tom, že legitimní důvod pro vydání předmětného územního opatření o stavební uzávěře absentuje. Absolutní zákaz jakékoliv výstavby v dotčeném území je v rozporu s cíli územního plánování zakotvenými zejména v ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona (cíle územního plánování v nezastavěném území). Dále žalobce zdůraznil, že předmětná stavební uzávěra nebyla stanovena pouze v nezbytné míře, neboť zamezuje totálně jakékoliv výstavbě. Navrhovatel rovněž spatřuje v postupu odpůrce jisté znaky svévole, neboť kritéria pro aplikaci výjimek z územního opatření jsou ve své podstatě jen přepisem zákona bez konkrétních mantinelů, v rámci kterých by se mělo rozhodování pohybovat. Navrhovatel rovněž považuje předmětné územní opatření za zásah do práva na majetek nejen v rozporu s článkem 11 Listiny základních práva a svobod, ale i v rozporu s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práva a základních svobod.

Odpůrce ve svém písemném vyjádření k podanému návrhu navrhl zamítnutí návrhu na zrušení územního opatření o stavební uzávěře v plném rozsahu.

Odpůrce ve svém vyjádření zpochybnil řádnost zastoupení navrhovatele právním zástupcem.

K tvrzení navrhovatele, že z vymezení rozsahu předmětné stavební uzávěry nelze zjistit její přesný rozsah, odpůrce uvedl, že toto tvrzení navrhovatele je v příkrém rozporu s navrhovatelovou argumentací, že územní uzávěra se vztahuje na pozemky v jeho vlastnictví v k.ú. Třebíška a Volyně u Výsluní. Odpůrce zdůrazňuje, že pokud by navrhovatel tonul v nejistotě ohledně rozsahu působnosti stavební uzávěry, nemohl by toto s určitostí tvrdit. Odpůrce uvedl, že právě tvrzení navrhovatele je důkazem, že navrhovateli je zřejmé a jasné, jakého území a kterých pozemků se stavební uzávěra týká. Odpůrce trvá na tom, že jakýkoliv pozemek v rámci katastrálních území vyjmenovaných v územním opatření je pozemkem zahrnutým do stavební uzávěry. K námitce navrhovatele, že není vymezen termín zastavěné území, odkázal odpůrce na ustanovení § 58 stavebního zákona. Tento odkaz obsahuje i samotné územní opatření. Dle odpůrce skutečnost, že navrhovateli je znám rozsah působnosti stavební uzávěry dokládá i skutečnost, že navrhovatel podáními ze dne 7.5.2015 a 12.5.2015 požádal o výjimky z předmětné stavební uzávěry.

K námitce navrhovatele spočívající v tvrzené absenci legitimních důvodů pro vydání opatření o stavební uzávěře odpůrce uvedl, že z obecného hlediska je naprosto běžnou záležitostí, že územní plány obcí se mění buď celkově, nebo v některé části stávajícího platného územního plánu. Záleží na obci, jejích občanech a jimi zvoleném zastupitelstvu, zda a kdy k nějaké změně dojde a zda to bude změna částečná či komplexní. Podnikatelé při realizaci svých podnikatelských záměrů si musí být dle odpůrce vědomi skutečnosti, že územní plán daného regionu může být průběžně pozměňován či nahrazen úplně jiným územním plánem. Dle odpůrce podnikatel, jehož záměrem je umístění a realizace jakékoliv stavby v rámci území příslušného regionu, nese tomu odpovídající podnikatelské riziko spočívající v trvalém nebezpečí změny části platného územního plánu pro dané území či nahrazení stávajícího platného územního plánu novým územním plánem. Na tomto místě odpůrce odkázal na § 18 a § 19 stavebního zákona, ve kterých jsou zakotveny cíle územního

plánování. Dle odpůrce je právem a povinností zastupitelstva obce jako nejvyššího orgánu obce pečovat o rozvoj obce především v souladu s těmito zákonnými ustanoveními a vůlí občanů – voličů. Odpůrce podotkl, že s navrhovatelem má víceleté zkušenosti, kdy jej vnímá jako nespolehlivý a neseriózní subjekt, jehož činnost ve správních řízeních všeho druhu je poznamenána množstvím chyb věcného i procesního rázu. Poukázal rovněž na soustavné pokusy navrhovatele o narušování podmínek platného územního plánu ze strany navrhovatele spočívající v jeho snahách o navyšování počtu větrných elektráren na rámec limitů stanovených v platném územním plánu či pokusech o změnu v umístění elektráren oproti platnému územnímu plánu. Odpůrce trvá na tom, že tyto důvody byly zcela jasně a konkrétně v napadeném opatření o stavební uzávěře uvedeny.

Odpůrce dále uvedl, že velice důležitým poznatkem vedoucím k vydání územního opatření o stavební uzávěře byl hluk z větrné farmy umístěné v katastru obce Kryštofovy Hamry, který obtěžuje zejména obyvatele části obce Volyně. Odpůrce uvádí, že i hluk splňující normu může obyvatele obtěžovat a stresovat, zvláště pokud jde o permanentní charakteristický svištivý hluk, jaký způsobují větrné elektrárny. Dále odpůrce poukázal na stroboskopický efekt, který může u labilnějších jedinců vyvolávat záchvatové stavy, infrazvuk, působící závratě, tlak v uších a v horším případě i infarkt. Uvedl rovněž skutečnost, že výstavbou větrných elektráren dochází k narušování krajinného rázu, dopadu na turistický ruch, neboť turisté odmítají ubytování v blízkosti větrných elektráren, a zásahu do území s výskytem chráněných druhů živočichů a rostlin.

Odpůrce uvedl, že od tvorby současného územního plánu v roce 2006, který počítal s výstavbou větrných elektráren, uplynula řada let. Za dobu jeho platnosti byly v České republice vybudovány a zprovozněny různé větrné parky. Zastupitelstvo obce i občané se pochopitelně průběžně zajímají o vliv již vybudovaných větrných parků na životní prostředí a zdraví obyvatelstva. Získané poznatky obyvatelé obce vyhodnotili jednoznačně jako negativní. Tyto poznatky promítli voliči při volbách do zastupitelstva obce tak, že zvolili zastupitele, kteří nepodporují umístování větrných elektráren na území obce. V důsledku toho zastupitelstvo obce již od roku 2011 vyvíjí snahu o pořízení nového územního plánu a naplňuje tím § 18 a § 19 stavebního zákona, což je v souladu s vůlí voličů a veřejným zájmem především na ochraně zdraví obyvatelstva a nezpochybnitelným právem a povinností zastupitelstva obce. Zdraví obyvatelstva je dle odpůrce prvořadým zájmem hodným ochrany. Na tomto místě odkázal odpůrce i na občanskoprávní úpravu omezující práva vlastníka v zájmu ochrany práv jiných osob s důrazem na ochranu před imateriálními imisemi jako je hluk a stroboskopický efekt. Odpůrce rovněž zdůraznil, že větrné elektrárny dle platné legislativy a ustálené judikatury nelze považovat za veřejně prospěšné stavby.

Odpůrce zdůraznil, že předmětná stavební uzávěra není reakcí na částečné zrušení Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2014, č.j. 9 Ao 6/2011-261, neboť rozhodnutí o tvorbě nového územního plánu bez větrných elektráren bylo přijato zastupitelstvem města již tři roky před vydáním citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a tedy zcela nezávisle na něm. Na nahrazení či doplnění zásad územního rozvoje kraje se již pracuje. V odůvodnění opatření o stavební uzávěře byly zásady zmíněny, neboť patří ke standardním nástrojům územního plánování. V současné době, kdy se zpracovává nový územní plán obce a nejsou k dispozici nové či přepracované zásady územního rozvoje kraje, využilo zastupitelstvo Města Výsluní zákonné možnosti dané v § 97 odst. 1 stavebního zákona, neboť toto ustanovení umožňuje řešit danou situaci.

K námitce týkající se zahrnutí pozemků určených k plnění funkcí lesa do stavební uzávěry zdůraznil odpůrce, že je právo obce stanovit si v dané situaci, kterých území se bude stavební uzávěra týkat. Zastupitelstvo obce hodlá změnit územní plán z důvodu ochrany pozemků s trvalými travními porosty v zájmu jejich využívání k zemědělským účelům a ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa k účelům vymezeným lesním zákonem. Zastupitelstvo tím sleduje zachování tradiční funkce těchto pozemků pro budoucí generace v zájmu trvale udržitelného rozvoje daného území, což je opět legitimní důvod v souladu se zákonem. Dále odpůrce uvedl, že navrhovatel není vlastníkem lesních pozemků. K možnosti využití pozemků, na které se vztahuje stavební uzávěra, k umístění staveb, které nejsou v rozporu se stávajícím ani budoucím územním plánem (např. zemědělské stavby), odkázal na možnost udělení výjimky ze stavební uzávěry zakotvenou v § 99 odst. 3 stavebního zákona. O této možnosti navrhovatel ví a již ji využil. O žádostech o výjimku bude individuálně rozhodováno s tím, že obec nestojí o nějaké rozlehlé betonové stavby a preferuje přírodní ráz krajiny.

K argumentaci spočívající v poukazu na údajnou nezákonnost vypořádání navrhovatelem uplatněných námitek v průběhu přijímání územního opatření o stavební uzávěře odpůrce uvádí, že s touto argumentací nesouhlasí. Odpůrce uvádí, že navrhovatel s poukazem na značné množství jím vlastněných pozemků ve dvou katastrálních územích chce vzbudit dojem, že vydaná stavební uzávěra navrhovatele a jeho podnikatelské záměry ničí. Ze všech navrhovatelem vlastněných a uváděných pozemků v katastrálních územích Třebíška a Volyně u Výsluní vybral navrhovatel pro zamýšlené stavby větrných elektráren pouze dva, přičemž oba jeho záměry staveb větrných elektráren na pozemku parc. č. 880/2 v k.ú. Volyně u Výsluní a na pozemku parc. č. 192/3 v k.ú. Třebíška jsou v rozporu s dosud platným územním plánem obce. Pokud by chtěl navrhovatel tvrdit, že plánuje výstavbu větrné elektrárny i na ostatních pozemcích v katastrálních územích Třebíška a Volyně u Výsluní, odkazuje odpůrce na obsáhlou část odůvodnění územního opatření, kde ve vypořádání námitek je uvedeno, že naprostá většina pozemků ve vlastnictví navrhovatele patří do zemědělského půdního fondu České republiky, což těmto pozemkům přiznává zvláštní zákonnou ochranu. Odpůrci není dále znám žádný případ, kdy by žalobce u těchto dalších pozemků žádal o vynětí zemědělského půdního fondu. Ochrana zemědělského půdního fondu je přitom pro odpůrce stejně důležitá jako ochrana lesů a přikládá oběma velký význam. Umisťování větrných elektráren do území Krušných hor vyhodnotilo již předchozí zastupitelstvo města jako chybné rozhodnutí a současné zastupitelstvo v tomto duchu dále pokračuje. Pokud navrhovatel nedokázal této skutečnosti přizpůsobit své podnikatelské aktivity, ačkoli jde o skutečnosti známé mu několik let, svědčí to o chybném podnikatelském úsudku na jeho straně a nikoli o chybě na straně odpůrce.

Ve vztahu k samotným větrným elektrárnám odpůrce poznamenal, že nejde o veřejně prospěšné stavby, neboť jejich výstavba slouží jen ekonomické prosperitě malé skupiny osob, nemají vliv na zlepšení celkové kvality ovzduší v dotčených lokalitách, hyzdí krajinu a evokují průmyslovou zónu, mají negativní vliv na zvěř a ptactvo. Poukázal rovněž na skutečnost, že větrné elektrárny zabíjejí ptáky a netopýry – dle výzkumu v Německu přibližně 60 až 100 ptáků na turbínu a rok. O odklonu od větrných elektráren svědčí dle odpůrce i některá rozhodnutí Ministerstva životního prostředí.

Ve vztahu k poukazu na smlouvu uzavřenou právním předchůdcem navrhovatele s Městem Výsluní odpůrce uvedl, že tuto smlouvu uzavřenou se společností Windenergie s.r.o. považuje za neplatnou minimálně z toho důvodu, že podmínky sjednané touto smlouvou pro výstavbu větrných elektráren nebyly naplněny a platnost smlouvy v důsledku toho

uplynula ještě před tím, než byla smlouva postoupena navrhovateli. Navrhovatel tak převzal od společnosti Windenergie s.r.o. dle navrhovatele již neexistující práva. Odpůrce pak důrazně namítl, že Město Výsluní nebylo smluvní stranou, která by způsobila neplatnost, resp. ukončení platnosti smlouvy. Ve smlouvě byla rozvazovací podmínka, že stavební práce musí být započaty do 3 let od podpisu smlouvy, a pokud se tak nestane, může obec uzavřít smlouvu s jiným zájemcem o výstavbu větrné elektrárny. Platnost smlouvy skončila dle odpůrce naplněním uvedené rozvazovací podmínky. Město Výsluní uzavřelo po vypršení uvedené smlouvy se společností Windenergie s.r.o. smlouvu o spolupráci s navrhovatelem jako dalším zájemcem o výstavbu větrných elektráren. Od této následné smlouvy však Město Výsluní v roce 2009 odstoupilo a následně došlo k řádnému vypořádání závazků mezi smluvními stranami. Odpůrce trvá na tom, že mezi ním a navrhovatelem není uzavřena žádná smlouva o spolupráci, které by se mohl navrhovatel dovolávat.

K námitce, že územní opatření o stavební uzávěře je překážkou v obhospodařování pozemků v majetku navrhovatele, odpůrce uvedl, že předmětné územní opatření nepředstavuje absolutní zákaz veškeré činnosti na předmětných pozemcích, nýbrž reprezentuje pouze dočasný zákaz stavební činnosti na těchto pozemcích v rozsahu vymezeném v článku II. územního opatření. Využívání daných pozemků např. k zemědělské výrobě není stavební uzávěrou vyloučeno – pozemky lze využívat např. k pastevectví či jiné zemědělské činnosti.

K poukazu navrhovatele na existenci dvou rozhodnutí o umístění větrných elektráren na parcelách zahrnutých do stavební uzávěry, odpůrce uvedl, že v následných správních řízeních byla obě tato rozhodnutí zrušena a správní řízení ve věci těchto staveb nebyla doposud pravomocně ukončena.

K argumentaci týkající se přiměřenosti zásahu do práv osob dotčených napadeným opatřením o stavební uzávěře položil odpůrce řečnickou otázku, zda by si zaměstnanci navrhovatele vybrali raději vlastnictví majetku nebo svůj život, zdraví a životní prostředí. Zastupitelstvo Města Výsluní dostalo od občanů obce již dvakrát mandát k tomu, aby jejich život a zdraví bránilo. Zastupitelstvo proto využilo zákonné prostředky k této obraně, mezi něž patří aktivní účast ve správních řízeních o výstavbě větrných elektráren, ale i využití ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona. Odpůrce trvá na tom, že ochrana života a zdraví obyvательства je a musí zůstat nejvyšší prioritou ať již na úrovni rozhodování vrcholných orgánů státu nebo na úrovni samosprávy. Je to dáno charakterem tohoto institutu, neboť lidský život a zdraví jsou nejvyššími hodnotami, které člověk získává narozením a o které je povinen pečovat po celý život. Na úrovni obcí a krajů jsou to právě zastupitelstva, jejichž úkolem je zajišťovat pro obyvatelstvo v daném regionu příznivé podmínky pro bydlení a práci a vhodné životní prostředí. Dle odpůrce jde o to, aby výkon vlastnických práv neohrozil či přímo nepoškodil životy a zdraví jiných lidí. Pokud existuje byť jen podezření, že by k něčemu takovému mohlo dojít, je třeba podniknout právní a další kroky k zamezení takového nebezpečí.

K poukazu navrhovatele na nutnost kontinuity a legitimní předvídatelnosti správních orgánů, odpůrce uvedl, navrhovatel jako podnikatel by měl v rámci podnikatelského rizika počítat se změnami v orgánech samosprávy v důsledku pravidelných voleb a své chování a jednání by měl přizpůsobit této skutečnosti, která je dána zákonem. Je zcela legitimní, že názory zastupitelstva na různé problémy obce se s novým složením mění. Něco takového nelze považovat za překvapivé ani za nelegální ani za nedostatek kontinuity. Dle odpůrce s tím musí podnikatel počítat. Odpůrce zdůraznil, že navrhovatel za celá léta platnosti původního územního plánu až do doby vydání územního opatření o stavební uzávěře nedocílil

jediného konečného rozhodnutí o umístění stavby. Tato skutečnost dle odpůrce svědčí o tom, že navrhovatel nebyl schopen přizpůsobit své podnikatelské aktivity a jednání v rámci nich aktuální situaci v dotčeném území.

Dále odpůrce zdůraznil, že předmětná stavební uzávěra není namířena jen proti výstavbě větrných elektráren, ale má zamezit jakékoliv stavební činnosti v dotčených územích, která by byla v rozporu s připravovaným územním plánem a k níž by došlo dříve, než bude nový územní plán schválen, tj. v průběhu schvalovacího procesu.

Ke smlouvě o věcném břemenu, na níž navrhovatel rovněž odkazuje, odpůrce uvedl, že v případě této smlouvy došlo k omylu, kdy starostka smlouvu uzavřela, ačkoli větrná elektrárna dle projektu umístěná na předmětné parcele č. 880/4 v k.ú. Volyně u Výsluní nerespektuje plochu pro výstavbu větrných elektráren vymezenou platným územním plánem obce a zabírá větší plochu, než je v územním plánu pro daný účel vymezena. Proto odpůrce zpochybňuje platnost této smlouvy pro rozpor se zákonem a s platným územním plánem Města Výsluní.

K námitce týkající se porušení doby zveřejnění územní uzávěry způsobem umožňujícím dálkový přístup odpůrce uvedl, že tato námitka byla uplatněna v prvotně podaných námitkách ze dne 21.1.2015, které učinil navrhovatel na základě prvního vyvěšení návrhu na úřední desce, ke kterému došlo dne 29.12.2014. Jelikož v souvislosti s tímto prvním vyvěšením došlo administrativní chybou k nedodržení lhůty vyvěšení, resp. přesunutí vyvěšeného opatření do archivu stránek města, bylo vyvěšení návrhu napadeného územního opatření o stavební uzávěře opakováno znovu dne 30.1.2015. Proti tomuto druhému vyvěšenému návrhu stavební uzávěry podal navrhovatel námitky dne 26.2.2015, které byly odpůrcem vypořádány. V rámci těchto námitek již navrhovatel nevznnesl námitky k délce zveřejnění. Jelikož tyto námitky nebyly tedy uplatněny, neměl odpůrce dle svého názoru ani důvod se s nimi vypořádávat.

K námitce neproporcionality předmětného územního opatření odpůrce uvedl, že z ustanovení § 18 stavebního zákona plyne právo a povinnost zastupitelstva obce jako nejvyššího orgánu obce pečovat o rozvoj obce především v souladu se zákonnými ustanoveními a vůlí občanů. To je důvod proč napadené územní opatření nemůže být považováno za akt v rozporu se zákonnými cíli územního plánování. V daném případě zastupitelstvo Město Výsluní uvážilo především veškeré poznatky z dosavadní činnosti navrhovatele, které specifikovalo v odůvodnění vydaného opatření o stavební uzávěře. S ohledem na probíhající práce na novém územním plánu pak zastupitelstvo obce uvážilo i rozsah stavební uzávěry a stanovilo jej tak, aby nežádoucím stavbám a jejich umístění bylo dočasně zamezeno ve všech katastrálních územích, kde zastupitelstvo pocíťovalo jejich potenciální nebezpečí, a to nejen ze strany navrhovatele jako investora a stavebníka, ale i ze strany dalších potenciálních investorů v oblasti větrných elektráren a fotovoltaiky.

Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel obsáhlou replikou. V této replice plně odkázal na svá tvrzení obsažená v žalobě a reagoval na některá vyjádření odpůrce.

K pochybnostem odpůrce ve vztahu k zastoupení navrhovatele poukázal navrhovatel na řádně předloženou plnou moc pro Mgr. Pavla Douchu, advokáta Advokátní kanceláře Frank Bold advokáti, s.r.o. (v době podání návrhu původním názvem Advokátní kanceláře Šikola a partneři, s.r.o.).

Ve vztahu k otázce určitosti vymezení rozsahu územního opatření navrhovatel zdůraznil, že argumentace odpůrce nikterak neodstranila pochybnosti o tom, že nelze

z předmětného územního opatření zjistit, co to znamená „součástí Města Výsluní“ a které pozemky jsou „zastavěným územím součástí Města Výsluní“. Navrhovatel trvá na tom, že pochybnosti o rozsahu územního opatření neodstraňuje ani mapová příloha, neboť z této přílohy nelze zjistit, které pozemky pod účinnost stavební uzávěry nespádají v souladu s textovým vymezením rozsahu.

Navrhovatel trvá na tom, že rozsah stavební uzávěry mu není přesně znám. Pokud v návrhu uváděl, že předmětným územním opatřením bylo zamezeno jakékoliv výstavbě na jeho pozemcích, činil tak z důvodu, že je tento dopad opatření do práv navrhovatele s ohledem na nejasnost vymezení rozsahu územního opatření možný. Co se týče podaných žádostí o výjimky, svědčí tento krok navrhovatele o jeho zodpovědném přístupu, kdy z důvodu nejasného vymezení rozsahu územního opatření z procesní opatrnosti o výjimky požádal. Dále navrhovatel poznamenal, že jeho žádosti o výjimky byly bez odůvodnění zamítnuty.

Navrhovatel uvedl, že z vyjádření odpůrce vyplynulo, že hlavním důvodem pro vydání předmětného územního opatření je ochrana obyvatel obce, resp. jejich života a zdraví, před negativními vlivy výstavby a provozu větrných elektráren. Navrhovatel však trvá na tom, že ochrana života a zdraví obyvatel obce před negativními vlivy větrných elektráren není zákonným důvodem pro vydání územního opatření o stavební uzávěře. V odůvodnění opatření není nikterak zdůvodněno, jakým způsobem stavební činnost zakazovaná v napadeném územním opatření ohrožuje budoucí využití pozemků obsažené v připravované územně plánovací dokumentaci.

Dále navrhovatel poukázal na skutečnost, že argumentace odpůrce opírající se o změnu vůle voličů projevenou v rámci voleb, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 20.6.2007, č.j. 1 Ao 3/2007-60, uvedl, že regulace využití území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací a musí být povznesena nad momentální krátkodobé či dokonce okamžité potřeby té či oné politické reprezentace vzešlé z výsledků voleb. Navíc odpůrce svou argumentací stran vůle občanů projevené ve volbách odůvodňuje práce na přípravě nového územního plánu a nikoliv vydání předmětného územního opatření o stavební uzávěře. Navrhovatel rovněž trvá na tom, že skutečnost, že obyvatelé obce vyjádřili v komunálních volbách určitý svůj zájem, nemůže odůvodňovat znemožnění výstavby na pozemcích ve vlastnictví navrhovatele.

K poukazu na postupy navrhovatele v jiných správních řízeních uvedl navrhovatel, že pokud byla jeho dosavadní činnost v rámci vedených správních řízení primárním poznatkem pro vydání napadeného územního opatření, pak toto opatření nesleduje legitimní ani zákonný důvod.

K argumentaci hlukem a jinými negativními vlivy větrných elektráren navrhovatel uvedl, že pokud tyto vlivy splňují zákonné normy, není bez dalšího důvodné zamezovat výstavbě těchto větrných elektráren. Pro úplnost navrhovatel poznamenal, že ani narušení života a zdraví obyvatel není zákonným důvodem pro vydání územního opatření, neboť neznemožňuje ani neohrožuje budoucí využití území dle připravované územně plánovací dokumentace. Současně zdůraznil, že ani skutečnost, že by případná stavební činnost mohla v dané oblasti ohrozit krajinný ráz a jiné hodnoty životního prostředí, neopravňuje zastupitelstvo obce k vydání územního opatření o stavební uzávěře. Rovněž uvedl, že přiměřenost zásahu stavební činností do případného životního prostředí či její vliv na život a zdraví obyvatel je nutno posuzovat vždy případ od případu v příslušném řízení. Nelze toto rozhodování nahrazovat absolutním a paušálním zákazem výstavby určitých staveb na daném území.

K argumentaci vůli voličů projevenou ve volbách navrhovatel uvedl, že z územního opatření ani z vyjádření odpůrce není zřejmé, jak dospěl odpůrce k závěru, že v dané věci má dostat přednost ochrana zdraví občanů a životního prostředí před s ústavním pořádkem konformním výkonem vlastnického práva. Skutečnost, že občané Města Výsluní projeví svůj nespecifikovaný názor v rámci komunálních voleb, nepředstavuje veřejný zájem, kterým by bylo možné v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v rámci procesů územního plánování obhájit zásah do práv menšin. Dále navrhovatel zdůraznil, že není-li názor občanů obce vyjádřen ve formě jasně formulovaného místního referenda, nemůže z hlediska pravdivosti a ověřitelnosti obstát tvrzení odpůrce, že výsledek komunálních voleb odráží postoj občanů obce k větrným elektrárnám.

Ke smlouvě o spolupráci z roku 2003, ve které se Město Výsluní zavázalo vyvinout veškeré úsilí za účelem vytvoření podmínek pro výstavbu větrných elektráren, navrhovatel uvedl, že v důsledku nedodržení tříleté lhůty k zahájení výstavby nedošlo k zániku smlouvy, ale pouze vzniklo právo obci uzavřít smlouvu o výstavbě větrných elektráren s jiným subjektem. Navrhovatel tedy trvá na tom, že tato smlouva zůstává nadále v platnosti. Zánik smlouvy z roku 2006 navrhovatel nikterak nezpochybňuje a proto ji ani ve svém návrhu nezmiňoval.

Ve vztahu k námitce týkající se nevyvěšení návrhu územního opatření po zákonem požadovanou dobu navrhovatel trvá na tom, že s touto námitkou se měl odpůrce v odůvodnění územního opatření řádně vypořádat. V případě, že byly podány námitky k návrhu opatření obecné povahy, je povinností odpůrce tyto námitky vypořádat bez ohledu na okamžik, kdy byly podány (vyjma opožděných námitek). Pokud se na obsahu návrhu napadeného opatření ničeho od jeho vyvěšení dne 29.12.2014 nezměnilo, je dle navrhovatele logické, že tyto námitky trvají i po opakovaném vyvěšení návrhu dne 30.1.2015. Odpůrce tak dle navrhovatele pochybil, pokud předmětnou námitku navrhovatele nevypořádal.

V závěru navrhovatel zdůraznil, že není zřejmé, z jakého důvodu by skutečnost, že v územních řízeních o záměrech navrhovatele dochází k průtahům, měla zpochybňovat jakákoliv jeho tvrzení v rámci řízení o napadeném územním opatření. Prvostupňová rozhodnutí ve věci větrného parku Chomutov byla zrušena v důsledku nesprávného úředního postupu správních orgánů a nikoli v důsledku nesprávných kroků navrhovatele.

Ve vztahu k otázce proporcionality napadeného územního opatření navrhovatel zdůraznil, že odpůrce jako důvod pro přijetí územního opatření uvedl snahu o ochranu před hrozbou výstavby staveb větrných elektráren a jiných staveb, které si na svém území nepřejí. K tomuto účelu ovšem územní opatření o stavební uzávěře neslouží. Nejedná se o zákonný a legitimní důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře.

Při jednání soudu právní zástupce navrhovatele přednesl návrh shodně s jeho písemným vyhotovením a se zněním repliky. Měl za to, že stavební uzávěra nemůže obstát, neboť zamezila jakékoliv stavební činnosti na dotčených pozemcích ve vlastnictví navrhovatele. Trval na tom, že opatření obecné povahy by mělo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost a neurčitost vymezeného území dotčeného stavební uzávěrou, když nelze poznat, jakého území se týká a je zde dán rozpor mezi textovou a grafickou částí. Dále územní opatření nemůže obstát pro absenci legitimních důvodů ke stanovení stavební uzávěry, když dosud nebyl vymezen účel jejího stanovení a ani nebylo uvedeno, jaké ohrožení budoucího využití území hrozí. Rovněž poukázal na rozpor stávajícího územního plánu s připravovaným územním plánem odpůrce. Vedle toho územní opatření porušuje požadavek na nezbytný rozsah stavební uzávěry, když ta se měla případně omezit pouze na výstavbu větrných

elektráren. V důsledku toho došlo k nepřiměřenému zásahu do vlastnických práv navrhovatele. Dále územní opatření nemůže obstát pro nedostatečné vypořádání se se zásadními námitkami navrhovatele např. námitkou o nezbytném rozsahu stavební uzávěry a námitkou minimalizace zásahů do života a zdraví občanů. Dále namítl, že územní opatření způsobuje neproporcionální zásah do práv navrhovatele, přičemž ani v tomto směru argumentace není dostatečná s tím, že je nulová argumentace k údajné ochraně i před výstavbou fotovoltaických elektráren. V podrobnostech pak právní zástupce navrhovatele odkázal na dosavadní písemná podání.

Dále uvedl, že pro posouzení předmětného návrhu je podstatný předmět řízení, kterým je posouzení stavební uzávěry a nikoliv, zda větrné elektrárny představují veřejný zájem či nikoliv a jejich negativní dopady na život a zdraví. Dále poznamenal, že rozhodnutí, o která navrhovatel usiluje, nebyla ani v jednom případě zrušena proto, že by byla v rozporu s územním plánem (vyjma umístění jedné větrné elektrárny z hlediska celkové výšky). Uvedl, že některé pozemky navrhovatel koupil před rozhodnutím o pořízení nového územního plánu, a to zejména stěžejní pozemek č. 880/2. Zdůraznil, že předmětné územní opatření není jen krátkodobým „předběžným opatřením“, když má mít vazbu na nově aktualizované zásady územního rozvoje Ústeckého kraje, které by měly být schváleny až v roce 2018. Má rovněž za to, že územní opatření musí ve své grafické části obstát samo o sobě a nemůže odkazovat na územní plán, na který ostatně ani neodkazuje. Všechny námitky odpůrce byly vypořádány a bylo na ně odpovězeno v replice. Poukázal na to, že odpůrce až v průběhu soudního řízení nepřipustně doplňuje odůvodnění územního opatření. Trval na tom, že navrhovatel je legitimním právním nástupcem společnosti WINDENERGIE, s.r.o., takže uzavřená smlouva s odpůrcem je stále platná a účinná a navrhovatel tak mimo jiné na jejím základě usiluje o výstavbu větrných elektráren na území odpůrce.

Při tomtéž jednání soudu právní zástupkyně odpůrce navrhla, aby návrh byl zamítnut. Trvala na tom, že územní opatření bylo vydáno v souladu se zákonem za situace, kdy odpůrce čelí řadě subjektů podnikajících s větrnou energetikou, přičemž odpůrce nemá zájem o umístění dalších větrných elektráren na svém území. Navrhovatel při koupi většiny svých pozemků věděl, že chystaný územní plán je již koncipován bez větrných elektráren, a proto se nyní nemůže dovolávat ochrany svých práv. Navrhovatel přitom nectí ani stávající územní plán z roku 2006. Vedle toho podotkla, že navrhovatel dosud nemá ani jedno platné a pravomocné rozhodnutí ke svému podnikání s větrnými elektrárnami. Stavební uzávěra přitom byla vydána zcela oprávněně za situace, kdy zásady územního rozvoje kraje byly soudem zrušeny (částečně) a v mezidobí bylo třeba řešit územní poměry v obci, přičemž o tvorbě územního plánu bylo rozhodnuto již tři roky před tímto částečným zrušením zásad územního rozvoje Ústeckého kraje Nejvyšším správním soudem. Obec má pochopitelný zájem o soulad svého územního plánu s nově projednávanými zásadami na úrovni kraje. Za této situace bylo vydání stavební uzávěry prakticky jedinou zákonnou možností, jak uvedenou situaci překlenout. V daném případě je zřejmé, že navrhovatel fakta účelově překrucuje, přičemž život a zdraví obyvatel obce je pro odpůrce zásadní. Stavby větrných elektráren přitom zjevně nejsou obecně prospěšnými stavbami. Rovněž trvala na tom, že stavební uzávěra byla schválena krátce po zadání vypracování nového územního plánu. Dané územní opatření bylo po prvotním pochybení znova uveřejněno na úřední desce odpůrce, a proto prvotní pochybení nemůže být důvodem pro zrušení územního opatření. Dále má za to, že z mapové části územního opatření vyplývá, na jaké pozemky se stavební uzávěra vztahuje.

Není přitom možné do mapové části stavební uzávěry zakreslovat veškerá územní či stavební rozhodnutí, která byla vydána před schválením stavební uzávěry.

K dotazu soudu, zda ve schváleném zadání územního plánu dne 2.5.2014 byl výslovně upraven režim trvalých travních porostů a lesní půdy, právní zástupkyně odpůrce uvedla, že pravděpodobně nikoliv, když odpůrce spoléhal v tomto směru na ochranu danou lesním zákonem, přičemž odpůrce v rámci zadávání vypracování nového územního plánu dohodl s jeho zpracovatelem režim využití trvalých travních porostů a lesní půdy, což se tedy stalo před schválením zadání územního plánu. K tomu doplnila, že většina navrhovatelových pozemků požívá ochrany zemědělského půdního fondu, přičemž odpůrci není známo, že by kdy navrhovatel požádal o vynětí této ochrany.

Právní zástupkyně odpůrce zdůraznila, že v předmětném soudním řízení netvrdí naprosto nic nového, když stále setrvává na svých argumentech, které byly uvedené v písemném vyjádření k návrhu a v odůvodnění opatření obecné povahy. Dále trvala na tom, že inkriminovaná smlouva o spolupráci z roku 2003 je neplatná, přičemž důvody, které odpůrce vedly k tomuto závěru, jsou náležitě vyjádřeny v písemném vyjádření k návrhu. Dále zdůraznila, že odpůrce nechce protahovat přijetí nového územního plánu, takže aktivně spolupracuje i s orgány kraje a má v úmyslu nejdéle do roku přijmout nový územní plán. Dále uvedla, že v zadání územního plánu bylo uvedeno, že na žádné části území obce nebudou umístěny větrné elektrárny, tedy že nebudou umístěny ani na pozemcích s trvalým travním porostem.

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud v souladu s § 101d odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vázán rozsahem a důvody návrhu. Návrh musí kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2 a odst. 3 s.ř.s. obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli v průběhu řízení návrhové body omezit. Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

Na úvod soud podotýká, že navrhovatel je v předmětné věci řádně zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Douchou na základě plné moci předložené soudu současně s předmětným návrhem.

V ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona je uvedeno, že územní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Územní opatření o stavební uzávěře lze vydat také v případech, jestliže je zrušeno nebo změněno rozhodnutí o námitkách nebo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, případně jeho část. Územním opatřením o stavební uzávěře nelze omezit nebo zakázat udržovací práce.

Dle § 98 odst. 3 ve spojení s § 172 odst. 5 stavebního zákona námitky proti návrhu územního opatření o stavební uzávěře mohou podat zejména vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny.

V ustanovení § 99 odst. 1 stavebního zákona je uvedeno, že územní opatření o stavební uzávěře stanoví omezení nebo zákaz stavební činnosti ve vymezeném dotčeném území a dobu trvání stavební uzávěry, popřípadě podmínky pro povolení výjimek. Součástí územního opatření o stavební uzávěře je grafická příloha v měřítku katastrální mapy s vyznačením dotčeného území. Dle odst. 2 téhož ustanovení náležitosti obsahu územního opatření o stavební uzávěře, včetně grafické přílohy, stanoví prováděcí právní předpis. Dále je v odst. 3 téhož ustanovení uvedeno, že příslušná rada může na žádost povolit výjimku z omezení nebo zákazu stavební činnosti podle územního opatření o stavební uzávěře, jestliže povolení výjimky neohrožuje sledovaný účel. Proti rozhodnutí o výjimce se nelze odvolat.

Mezi účastníky je nesporné, že návrhem napadené územní opatření o stavební uzávěře bylo vydáno ve formě opatření obecné povahy orgánem, který k tomu byl místně a věcně příslušný. Mezi účastníky je rovněž nesporné, že navrhovatel jako vlastník nemovitostí nacházejících se v území dotčeném předmětným územním opatřením o stavební uzávěře byl aktivně legitimován k podávání námitek v rámci řízení o vyhlášení územního opatření a je současně v souladu s ustanovením § 101a odst. 1 s.ř.s. aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení předmětného územního opatření o stavební uzávěře.

První zásadní námitka navrhovatele spočívá v tom, že v písemném vyhotovení územního opatření je vymezen jeho územní rozsah neurčitě, neboť ze samotného územního opatření nelze jednoznačně určit, které nemovitosti jsou do jeho působnosti zahrnuty a které nikoli.

Náležitosti obsahu územního opatření o stavební uzávěře jsou v § 99 odst. 1 stavebního zákona zakotveny pouze velmi obecně s tím, že konkrétněji obsah územního opatření stanovuje prováděcí předpis. Zákon v citovaném ustanovení pouze konstatuje, že součástí územního opatření je grafická příloha v měřítku katastrální mapy s vyznačením dotčeného území.

Prováděcím předpisem, který blíže stanoví obsah územního opatření o stavební uzávěře je již výše specifikovaná prováděcí vyhláška, kde v § 17 odst. 1 je uvedeno, že územní opatření o stavební uzávěře obsahuje vymezení území s uvedením katastrálního území a parcelních čísel pozemků a staveb na nich podle katastru nemovitostí, pro které platí stavební uzávěra, rozsah a obsah omezení nebo zákazu stavební činnosti, podmínky vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů a dobu trvání stavební uzávěry, je-li ji možno předem stanovit. V odst. 2 uvedeného ustanovení je uvedeno, že součástí územního opatření o stavební uzávěře je ověřený výkres na kopii katastrální mapy s vyznačením území, pro které platí stavební uzávěra. V odst. 3 uvedeného ustanovení je pak uvedeno, že pro případ, že se stavební uzávěra týká zvláště rozsáhlého území, nahradí se údaj podle odstavce 1 o vymezení území s uvedením katastrálního území a parcelních čísel pozemků a staveb na nich podle katastru nemovitostí, pro které platí stavební uzávěra, popisem dotčeného území a jeho hranic a příloha podle odstavce 2 se nahradí mapovým podkladem v měřítku 1 : 5 000 s vyznačením území, pro které platí stavební uzávěra.

V daném případě navrhovatel přikročil k vymezení územního opatření o stavební uzávěře v pěti katastrálních územích. V takovém případě lze zcela určitě hovořit o stavební uzávěře, která se týká zvláště rozsáhlého území. V souladu s ustanovením § 17 odst. 3

prováděcí vyhlášky v daném případě měl být rozsah stavební uzávěry vymezen namísto výčtu parcelních čísel pozemků a staveb na nich umístěných popisem dotčeného území a jeho hranic s tím, že přílohou územního opatření o stavební uzávěře má být mapový podklad v měřítku 1: 5 000 s vyznačením území, pro které platí stavební uzávěra.

V napadeném územním opatření je rozsah stavební uzávěry slovně vymezen následujícím způsobem: „*Území dotčené tímto územním opatřením o stavební uzávěře je vymezeno v rámci těchto katastrálních území spravovaných Městem Výsluní: Výsluní, Soběstice, Třebíška, Volyně, Úbočí a zahrnuje veškeré pozemky ve všech výše uvedených katastrálních územích, které se nacházejí*

- *mimo zastavěná území Města Výsluní a jeho součástí, vymezená podle § 58 stavebního zákona,*
- *mimo pozemky, na kterých již byla vydána pravomocná rozhodnutí správních orgánů o umístění staveb, stavební povolení, souhlasy s umístěním a ohlášením staveb,*
- *mimo pozemky stabilizovaných silnic a drážních ploch nacházejících se ve výše uvedených katastrálních územích.*“

Navrhovatel zejména poukazoval na skutečnost, že není dostatečně určité, co znamená pojem „*zastavěná území Města Výsluní a jeho součástí*“. V tomto směru soud poznamenává, že z údajů vedených Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním vyplývá, že Město Výsluní zahrnuje několik částí obce, a to kromě samotného Výsluní ještě části obce Kýšovice, Soběstice, Třebíška, Úbočí a Volyně. Přestože předmětné části obce nebyly v územním opatření výslovně uvedeny, je dle soudu jednoznačné, že se územní opatření má vztahovat na zastavěná území nacházející se kromě samotné části obce Výsluní i ve všech výše uvedených částech obce Výsluní. V tomto směru soud s ohledem na skutečnost, že se z působnosti územního opatření vyjímají zastavěná území ve všech částech obce Výsluní, neshledal, že by vymezení rozsahu územního opatření bylo natolik neurčité, že by způsobovalo jeho neurčitost.

Nad rámec námitek soud pro úplnost poznamenává, že ani názvy jednotlivých katastrálních území, kterými je vymezena územní působnost stavební uzávěry, nejsou uvedeny v napadeném územním opatření zcela přesně. Celý název katastrálního území označeného jako Soběstice je Soběstice u Výsluní, v případě katastrálního území označeného jako Úbočí je jeho celý název Úbočí u Výsluní a v případě katastrálního území označeného jako Volyně je jeho celý název Volyně u Výsluní. Tato vada však nemůže mít žádný vliv na zákonnost či určitost napadeného územního opatření, neboť katastrální území, s nimiž by mohlo dojít k záměně (k.ú. Soběstice u Klatov, Soběstice u Žimutic, k.ú. Úbočí u Dolního Žandova a k.ú. Volyně), se nacházejí v geograficky vzdálených částech České republiky a z formulace územního opatření jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na katastrální území, ve kterých vykonává působnost obec Město Výsluní.

Samotná zastavěná území jsou v územním opatření o stavební uzávěře specifikována odkazem na § 58 stavebního zákona. V ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona je uvedeno, že do zastavěného území se zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k hranici intravilánu navrácených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to zastavěné stavební pozemky, stavební proluky, pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území, ostatní veřejná prostranství a další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic

a zahradnictví. V souladu s § 58 odst. 3 stavebního zákona se zastavěné území vymezuje v územním plánu.

Dle názoru soudu, pokud byl v územním opatření o stavební uzávěře ohledně termínu, který definuje výslovně zákon, učiněn odkaz na příslušné konkrétní ustanovení zákona, nelze v této skutečnosti spatřovat neurčitost s ohledem na předpoklad všeobecné znalosti zákonů. Ani v této skutečnosti tedy soud neshledal neurčitost vymezení rozsahu působnosti územního opatření o stavební uzávěře.

Dle názoru soudu s ohledem na výše uvedené skutečnosti písemný popis rozsahu působnosti územního opatření o stavební uzávěře odpovídá požadavkům, které jsou na něj kladeny v ustanovení § 17 odst. 3 prováděcí vyhlášky.

Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná v daném případě o stavební uzávěru, která se týká zvláště rozsáhlého území, a že tedy písemné vymezení jejího rozsahu je pouze na obecné úrovni (územním opatření nejsou vyjmenovány jednotlivé dotčené parcely a budovy), nabývá na významu grafická příloha územního opatření, ze které musí být jednoznačně zjištělné, kterých nemovitostí se stavební uzávěra týká.

V souladu s ustanovením § 17 odst. 3 je přílohou napadeného územního opatření mapový podklad v měřítku 1 : 5 000. V samotném územním opatření je uvedeno, že v tomto mapovém podkladu je vyznačeno území, pro které platí předmětná stavební uzávěra. U daného mapového podkladu se jedná o ostrovní mapu, která zachycuje katastrální území Výsluní, Soběstice u Výsluní, Třebíška, Úbočí u Výsluní a Volyně u Výsluní. Mapový podklad je vyhotoven barevně s tím, že podle legendy červenou čarou jsou v něm vyznačeny hranice katastrálních území. Dále legenda uvádí, že tmavě zeleně jsou vyznačeny lesní pozemky a světle zeleně jsou vyznačeny trvalé travní porosty. Dále je na mapovém podkladu celá řada parcel, které nejsou vybarveny a byly ponechány bílé. Takovéto barevné vyhotovení mapového podkladu ve spojení s obecným vymezením rozsahu stavební uzávěry obsaženým v územním opatření vyvolává dojem, že stavební uzávěra se vztahuje na pozemky, které jsou v mapové příloze vybarveny a naopak parcely, které byly ponechány bílé, označují pozemky, které byly z působnosti stavební uzávěry vyňaty a splňují některou z výjimek uvedenou v článku I územního opatření o stavební uzávěře. Ovšem při zběžném nahlédnutí do hlavního výkresu stávajícího územního plánu, ve kterém jsou v souladu s § 58 odst. 3 stavebního zákona vymezena zastavěná území, soud zjistil, že parcely zahrnuté dle grafické části územního plánu do zastavěného území obce jsou v mapovém podkladu územního opatření vybarveny zeleně – jedná se zcela namátkově např. o parc. č. 26 a parc. č. 29/1 v k.ú. Soběstice u Výsluní či parc. č. 294/1 a parc. č. 293 v k.ú. Výsluní. Naopak celá řada parcel, které jsou v mapovém podkladu, který je přílohou územního opatření, ponechány jako bílé, není dle územního plánu zahrnuto do zastavěné plochy. Jde např. o pozemky ve vlastnictví navrhovatele, a to např. parc. č. 45/6, 192/3 a 60 vše v k.ú. Třebíška. Obdobně je tomu i u parcel 192/1 a 192/2 v k.ú. Třebíška, jejichž části byly dle stávajícího územního plánu vymezeny jako lokality pro umístění větrných generátorů elektrického proudu. V případě parcely č. 192/1 v k.ú. Třebíška nemůže jednoznačně jít ani o pozemek, na který by se vztahovala některá z dalších výluk působnosti územního opatření o stavební uzávěře obsažených v čl. I územního opatření, neboť vlastníci přímo této parcely podávaly námítky proti územnímu opatření a z vypořádání jejích námitek obsažených v odůvodnění územního opatření jednoznačně vyplývá, že dle vyhotovitele územního opatření se daná stavební uzávěra na předmětnou parcelu vztahuje.

Z výše uvedeného dle soudu zcela jednoznačně vyplývá, že mapový podklad, který je nedílnou součástí napadeného územního opatření o stavební uzávěře nemá prakticky žádnou

vypovídací hodnotu ve vztahu k rozsahu předmětné stavební uzávěry. V případě nahlédnutí do tohoto mapového podkladu nelze s ohledem na výjimky vyjmenované v článku I územního opatření zjistit, zda se na konkrétní parcelu v rámci katastrálních území, na jejichž území byla stavební uzávěra vyhlášena, stavební uzávěra vztahuje či nikoliv. Tato neurčitost se týká i nemovitostí ve vlastnictví navrhovatele. V tomto směru je tedy předmětné územní opatření o stavební uzávěře neurčité. Vzhledem ke skutečnosti, že územní opatření o stavební uzávěře, které je vydáváno jako opatření obecné povahy, je adresováno neurčitému okruhu adresátů, je nutno, aby rozsah stavební uzávěry byl jednoznačně seznatelný každému, kdo se seznámí s obsahem samotného územního opatření a mapového podkladu jako jeho přílohy. Na tomto místě soud podotýká, že s ohledem na obecné vymezení rozsahu územního opatření v samotném článku I územního opatření prostřednictvím výčtu výjimek, je nutno, aby v mapové příloze byly vyznačeny jednoznačným způsobem veškeré nemovitosti, kterých se stavební uzávěra netýká, a to bez ohledu na případnou pracnost či náročnost zpracování mapového podkladu.

V neurčitosti vymezení rozsahu působnosti územního opatření o stavební uzávěře spatřuje soud důvod pro zrušení předmětného územního opatření pro vadu řízení ve smyslu ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.10.2008, č.j. 9 Ao 2/2008-62, na který poukázal i navrhovatel, pojmovým znakem opatření obecné povahy je jeho konkrétně (individuálně) vymezený předmět, který musí být jednoznačně a srozumitelně identifikován. Pro úplnost soud poznamenává, že považuje za zcela lichou argumentaci odpůrce, že územní opatření o stavební uzávěře je určité, neboť navrhovatel požádal ohledně některých svých nemovitostí o udělení výjimky, a tedy musel vědět, že se stavební uzávěra na tyto pozemky vztahuje. Požadavek určitosti územního opatření o stavební uzávěře je objektivní kritérium, které musí územní opatření splňovat ve vztahu k celému rozsahu své působnosti. Argument, že navrhovatel požádal o výjimku ze stavební uzávěry ve vztahu k některým svým pozemkům, neznamená, že působnost stavební uzávěry byla vymezena zcela určitě a přesně. Není vyloučeno, že navrhovatel tak mohl postupovat v pochybnostech z pouhé procesní opatrnosti.

Další zásadní námitky navrhovatele spočívaly v poukazu na absenci legitimních důvodů pro vydání napadeného územního opatření a v poukazu na nepřiměřený rozsah uplatněné stavební uzávěry.

Z výše citovaného ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona plynou pro vydání územního opatření o stavební uzávěře tři základní předpoklady, které jsou současně jedinými dovolenými cíli vydání stavební uzávěry.

Prvním předpokladem je, že bylo rozhodnuto o pořízení nové územně plánovací dokumentace nebo její změny. V tomto směru není mezi účastníky sporu, že bylo rozhodnuto o zpracování nového územního plánu a bylo schváleno jeho zadání (a to dne 2.5.2014).

Druhým předpokladem pro vydání územního opatření o stavební uzávěře je, že stavební činnost zakázaná stavební uzávěrou by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace. Typicky se bude jednat o stavební činnost na plochách určených stávající územně plánovací dokumentací jako zastavitelné plochy, avšak podle připravované územně plánovací dokumentace zamýšlených do budoucna jako nezastavitelné území. Z obsahu odůvodnění územního opatření vyplývá, že jedním

z důvodů přijetí územního opatření o stavební uzávěře byla skutečnost, že v původním územním plánu byly vymezeny plochy pro umístění staveb větrných elektráren, ale v nově připravovaném územním plánu se v souladu se schváleným zadáním územního plánu nepočítá s žádnou plochou určenou k umístění větrných elektráren. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že pokud by do účinnosti nového územního plánu došlo k zastavění pozemků určených k výstavbě větrných elektráren těmito stavbami (či došlo k povolení těchto staveb), nepochybně by mohlo dojít ke znemožnění budoucího využití (např. nestavebního) daného území podle připravované územně plánovací dokumentace. Uvedená zákonná podmínka tedy dle soudu ve vztahu k pozemkům určeným v původním územním plánu k zastavění větrnými elektrárnami splněna byla (k obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16.7.2008, č.j. 6 Ao 1/2008-86).

Jako další důvod vydání územního opatření o stavební závěře byl uveden rozpor stávajícího platného územního plánu a nově připravovaného územního plánu, pokud jde o pozemky s trvalými travními porosty a pozemky určené k plnění funkce lesa. Na těchto pozemcích dle odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře není žádoucí jakákoliv stavební činnost, kterou by bylo znemožněno budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, v níž jsou pozemky trvalých travních porostů určeny pouze pro zemědělské účely a pozemky určené k plnění funkce lesa jsou chráněny ve smyslu zák. č. 289/1995 Sb., o lesích, a nový územní plán v nich se žádnými stavebními zásahy nepočítá. Ve stávajícím územním plánu je uvedeno v čl. 6, že *„na plochách mimo současně zastavěné a zastavitelné území lze připustit pouze dočasné stavby a účelové stavby nezbytně nutné k zabezpečení funkce předmětné plochy v souladu s územním plánem a v souladu s dotčenými předpisy (např. technické zázemí pro hospodaření na plochách trvalých travních porostů, mimoletní vysoké a keřové zeleni, orné půdě, plochách užívaných pro funkci lesa a vodních tocích a plochách).“* Ve schváleném zadání podmínek územního plánu se dle soudu žádné výslovné ustanovení týkající se trvalých travních porostů a pozemků určených k plnění funkce lesa nenachází. Důvod, pro který bylo dle odůvodnění územního opatření přistoupeno k vydání stavební uzávěry týkající se pozemků s trvalým travním porostem či pozemků určených k plnění funkce lesa dle soudu nikterak nekoliduje s jejich určením dle stávajícího územního plánu. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že zákonná podmínka pro vydání stavební uzávěry ve vztahu k důvodu zvýšené ochrany pozemků s trvalým travním porostem a pozemků plnících funkci lesa nebyla naplněna, neboť nebylo shledáno nebezpečí, že by stavební činnost prováděná v souladu se stávajícím územním plánem mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace.

Jako další důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře byla v jeho odůvodnění uvedena snaha o zamezení nekoordinované výstavby v předmětných katastrálních územích do doby nabytí účinnosti nového územního plánu. Tento důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře nekoresponduje dle soudu se zákonem vymezenými důvody pro vydání stavební uzávěry uvedenými v § 97 odst. 1 stavebního zákona. K zamezení nekoordinované výstavby slouží řízení vedená před stavebním úřadem, kdy stavební úřad vždy zkoumá soulad navrhovaných činností se stávajícím územním plánem. Pokud má dojít k odlišnostem mezi stávajícím územním plánem, a územním plánem, jehož příprava probíhá, a stavební činnost provedená podle stávajícího územního plánu by mohla znemožnit nebo ztížit využití území v souladu s připravovaným územním plánem, může být vydána stavební uzávěra. Ovšem musí být vždy jednoznačně a určitě stanoveno, kterých konkrétních ploch se toto nebezpečí týká a v čem je toto nebezpečí spatřováno. Tak tomu však v případě uvedeného důvodu pro vydání stavební uzávěry nebylo. V tomto směru dospěl soud k závěru, že daný

důvod přesahuje rámec důvodů, pro které může být územní opatření v souladu s § 97 odst. 1 stavebního zákona vydáno.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že druhý předpoklad vydání územního opatření o stavební uzávěře byl naplněn s přihlédnutím k důvodům uvedeným v odůvodnění územního opatření pouze ve vztahu k pozemkům určeným dle stávajícího územního plánu k zastavění větrnými elektrárnami. V případě ostatních nemovitostí ve vymezeném území působnosti územního opatření tento předpoklad nebyl naplněn nebo nevyplývá z obsahu odůvodnění předmětného územního opatření. V této skutečnosti spatřuje soud další důvod pro zrušení předmětného územního opatření o stavební uzávěře pro nezákonnost ve smyslu § 101d odst. 2 s.ř.s.

Třetí předpokladem pro vydání územního opatření o stavební uzávěře je, že územní opatření bude stavební činnost ve vymezeném území omezovat nebo zakazovat pouze v nezbytném rozsahu, což je třeba chápat jako podmínku jeho územní a časové úměrnosti. Z hlediska prostorového musí rozsah stavební uzávěry konvenovat s rozsahem plochy, ve vztahu ke které je nově zvažována změna regulace v takovém směru, že využití daného území v souladu se stávajícím územním plánem by ztížilo nebo znemožnilo jeho využití v souladu s připravovaným územním plánem.

Tento důvod byl dostatečným způsobem dle soudu odůvodněn, jak již bylo výše uvedeno, ve vztahu k pozemkům určeným původním územním plánem k zastavění větrnými elektrárnami.

Ve vztahu k pozemkům s trvalým travním porostem a pozemkům určeným plnění funkce lesa soud konstatuje, že ve vztahu k těmto pozemkům, jak již soud uvedl výše, nebyl nikterak specifikován rozdíl mezi jejich možným využitím dle stávajícího územního plánu a územního plánu připravovaného. Zahrnutí všech pozemků s uvedeným způsobem využití do stavební uzávěry tedy postrádá odůvodnění.

Je nutné dle soudu konstatovat, že nelze vymezit totální stavební uzávěru na několik celých katastrálních území odpovídajících celé územní působnosti konkrétní obce, pokud existuje nebezpečí, vymezené v § 97 odst. 1 jako důvod pro vydání stavební uzávěry pouze ve vztahu k omezenému okruhu nemovitostí, který je možno zcela určitým způsobem vymezit. Takový postup je v rozporu s třetím předpokladem pro vydání územního opatření o stavební uzávěře.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že samotný navrhovatel je vlastníkem celé řady nemovitostí, které nebyly určeny stávajícím územním plánem k zástavbě větrnými elektrárnami a dokonce vlastní i celou řadu nemovitostí s druhem pozemku ostatní plocha a způsobem využití neplodná půda. Je proto nepochybné, že byl dotčen na svých právech právě i rozsahem v jakém byla předmětná stavební uzávěra vyhlášena.

S ohledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že třetí předpoklad vydání územního opatření o stavební uzávěře v daném případě nebyl naplněn. Z výše uvedeného vyplynulo, že předmětná uzávěra měla opodstatnění výlučně ve vztahu k pozemkům určeným původním územním plánem k zastavění větrnými elektrárnami. Přesto byla stavební uzávěra až na drobné výjimky vydána s území účinností na celých pět katastrálních území v působnosti obce Město Výsluní.

V této skutečnosti spatřuje soud další důvod pro zrušení územního opatření o stavební uzávěře pro nezákonnost ve smyslu § 101d odst. 2 s.ř.s.

K námitce navrhovatele, že nedošlo v odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře k vypořádání jeho námitky, že návrh napadeného opatření nebyl v úplném znění zveřejněn způsobem umožňujícím dálkový přístup, uvádí soud následující.

Návrh opatření byl na elektronické úřední desce Města Výsluní zveřejněn dne 29.12.2014. Navrhovatel podáním ze dne 21.1.2015 podal proti tomuto návrhu námitky, ve kterých mimo jiné poukázal na skutečnost, že návrh územního opatření nebyl na elektronické desce vyvěšen po celou zákonem požadovanou dobu. Předmětný návrh územního opatření byl vyvěšen opakovaně na úřední desce dne 30.1.2015. Podáním ze dne 26.2.2015 podal navrhovatel opět totožné věcné námitky, ovšem toto podání již neobsahovalo námitku týkající se nedodržení doby zveřejnění návrhu na elektronické úřední desce přístupné dálkovým přístupem.

Dle názoru soudu došlo k pochybení, když v odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře nedošlo k vypořádání námitky navrhovatele týkající se nesprávného postupu při zveřejnění návrhu územního opatření. Skutečnost, že navrhovatel po opakovaném zveřejnění, které bylo zřejmě reakcí na jeho námitku, podal nové podání obsahující totožné věcné námitky jako jeho první podání námitek kromě předmětné námitky týkající se délky zveřejnění na elektronické úřední desce, neznamená, že by předmětnou námitku týkající se délky zveřejnění vzal zpět. Tato navrhovatelova námitka tedy měla být alespoň ve stručnosti v odůvodnění územního opatření vypořádána. Předmětný nedostatek opomenutí dané námitky nemůže zhojit argumentace obsažená v reakci odpůrce na návrh na zrušení územního opatření soudem.

Pro úplnost soud ve vztahu k námitkám navrhovatele uplatněným v rámci řízení o přijetí územního opatření o stavební uzávěře a k jejich vypořádání v odůvodnění napadeného územního opatření, uvádí, že relevantními námitkami ve vztahu k územnímu opatření o stavební uzávěře mohou být pouze námitky, které se vztahují k výše vymezeným třem předpokladům vydání stavební uzávěry. Rovněž tak vypořádání podaných námitek má směřovat k vypořádání se s otázkou naplnění výše uvedených třech zákonných předpokladů pro vydání stavební uzávěry.

Soud konstatuje, že vypořádání námitek uvedené v odůvodnění napadeného územního opatření vůbec nesměřuje k otázce naplnění zákonných podmínek pro vydání územního opatření o stavební uzávěře. Argumentace ve vypořádání námitek je vedena zcela jiným směrem. Je však třeba upozornit, že rovněž celá řada námitek vznesených navrhovatelem v průběhu přijímání územního opatření nesměřovala do procesu přijímání či k otázce naplnění výše vymezených tří předpokladů pro vydání stavební uzávěry. Funkcí územního opatření o stavební uzávěře (§ 97 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006), je zastavení stavební činnosti v území, pro které obec připravuje novou regulaci v podobě nové územně plánovací dokumentace, do doby, než tato nová dokumentace nabude účinnosti. Při přezkumu územního opatření o stavební uzávěře soud zkoumá pouze naplnění zákonných požadavků na jeho vydání a nezkoumá důvody, které obec vedou k přípravě nové územně plánovací dokumentace, byť by vůči nim navrhovatel vznášel sebepádnější námitky (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29.7.2014, č.j. 50 A 6/2014-74).

Vzhledem ke skutečnosti, že již výše konstatoval soud, že existují důvody pro zrušení napadeného územního opatření o stavební uzávěře, dospěl soud k závěru, že je nadbytečné, aby se dále blíže zabýval dalšími námitkami navrhovatele týkajícími se otázky řádnosti vypořádání se s jeho námitkami v odůvodnění napadeného územního opatření a námitkou neproporcionality napadeného územního opatření.

Proto soud v souladu s § 52 s.ř.s. nevyhověl pro nadbytečnost žádnému z navrhovaných důkazů navrhovatele a odpůrce, které se měly vztahovat k prokazování skutečností nevztahujících se k naplnění předmětných tří předpokladů pro vydání územního opatření o stavební uzávěře. Soud tedy neprovedl důkaz rozhodnutím Magistrátu města Chomutov ze dne 27.7.2013, č.j. MMCH/78419/2012, pro záměr Větrný park Chomutov – I. etapa, rozhodnutím Magistrátu města Chomutov, ze dne 24.7.2013, č.j. MMCH/84667/2013, pro záměr Větrný park Chomutov – II. etapa, rozhodnutím Magistrátu města Chomutov, ze dne 1.7.2013, č.j. MMCH/79921/2013, pro záměr Větrný park Chomutov – III. etapa, dokladovou částí dokumentace ke sloučenému a stavebnímu řízení pro záměr Větrný park Chomutov – I. etapa, dokladovou částí dokumentace ke sloučenému a stavebnímu řízení pro záměr Větrný park Chomutov – II. etapa, dokladovou částí dokumentace ke sloučenému a stavebnímu řízení pro záměr Větrný park Chomutov – III. etapa a smlouvou o vzájemné spolupráci z roku 2003 uzavřenou mezi Městem Výsluní a společností Windenergie s.r.o., smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 26.9.2011 uzavřenou mezi Městem Výsluní a navrhovatelem, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 11.1.2012, č. 19/12, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 30.8.2013, č. 36/13, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 17.9.2013, č. 37/13, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 30.5.2014, č. 43/14, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 25.7.2013, č. 44/14, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 9.12.2014, č. 2/14, zápisem ze zasedání zastupitelstva Města Výsluní ze dne 30.12.2014, č. 4/14, informacemi z webu Krajského úřadu Ústeckého kraje reagující na dotaz pana K. z časopisu 5plus2 z 31.10.2014, dopisem starosty M. H. Krajskému úřadu Ústeckého kraje ze dne 17.9.2009, rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj – ministryně Věry Jourové ze dne 13.2.2014, č.j. 31036/2013-31-4, vyrozuměním MMCH ze dne 13.1.2014, č.j. MMCH/05975/2014, rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 29.4.2015, č.j. 214/530/15, 8580/ENV/15, a rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 13.4.2015, č.j. 520/530/15, 21641/ENV/15.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že návrhem napadené územní opatření o stavební uzávěře je nutno zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a pro nezákonnost ve smyslu § 101d odst. 2 s.ř.s., a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.

Jelikož navrhovatel měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil odpůrci zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 27 516,-Kč. Tato částka se skládá z částky 5 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 15 500,- Kč za pět úkonů právní služby právního zástupce navrhovatele Mgr. Pavla Douchy po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), 2x účast při jednání soudu přesahujícím dvě hodiny dne 16.9.2015 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1 500,- Kč za pět s tím souvisejících režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, dále za cestovné vlakem z Brna do Ústí nad Labem a zpět k jednáním soudu dne 16.9.2015 ve výši 658,-Kč, z částky za noceležné v Ústí nad

Labem ve výši 950,- Kč dále z částky 3 908,-Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová